רק דוגמנית אחת הסכימה

בייבי דוך נהרגה (לפני חודש). יהי בייבי בוי! בכותונת הקצרה ינחור מעכשיו הבעל שלך. בניו־יורק משיגים שלוש בשמונה לירות. בעצם, זו כותונת גברית רגילה, המגיעה עד ל־10 סנטימטר מעל לברכיים. עשוייה מכותנה רכה. לא כפתורים, לא מאנדאטים, לא תחרים. הוא יזוז בה בנוחיות, כשאת תצחקי לו בפנים . . . **האטרקציה שך שרתון,** חוץ ממלצרים הלבושים כרקדני עינבל היא — משקפיים בעלי מיסגרות מעץ־זית. הם נמצאים למכירה בסניף משכית שם . . . **בחנות פמוכה** באותו מלון, משיגים בלי קושי סנוב בבקבוק, אל תקפצי, זה רק בושם... המשוגעות, שאינן יכולות לותר על גרבי הניילון שלהם גם בחמסינים הבאים לטובה, ילבשו אותן ורודות וצהובות, אם הן רוצות להתאים עצמן לסיגנון פאריס . . . **גרב עם תפר אזיוז** — בצד, יוצר רגל עקומה במקצת. אבל זה מודרני. (ראה תמונה) . . . **לפני שזוג הגרביים** האחרון שלך יצא מכלל שימוש, מירתי מהר קרם על הרגליים. זה טוב לעיניים . . . **את שמלת הצ'רלסטון** נעים לראות כשהיא על הסבתא, באלבום — כך חושבת, בדרך כלל, נערה טולידית, האוכלת בקנאות דתית את הבננה היומית שלה. שמלת הנשף שבתמונה (משמאל) מתאימה לטיפוס כזה. צ'ארלסטון, אבל לא צוקצ'. עשוייה ממוסלין משי אפורה עם קישוטי טאקו בשלוש שכבות. ושלוש שורות של פסי־ריקמה מכסף . . . **מעיל־הקיץ** שסועים בצורה אכזרית בגב או בצדדים. במיקרים קיצוניים, נמשך החתך עד קו המותניים . . . **יקום דהוי** של פושע צעיר, מחוירים למוסד בעזרת מטלית, טבולה בתמיסה של שני שליש כוהל (90%) ושליש גליצרין. אחר־כך מבריקים בחתיכת פלאנל.

★ ★ ★

הכניסה לגברים אסורה

נשים בלבד יהיו נוכחות בתצוגת החזיות והמחוכים הראשונה שתתקיים בישראל. ביניהן — משה ויוסף הירשטל. השניים, המוכרים יותר כמלבישי חזיות מיקצועיים ובעלי בית־החרושת לפריטי־נשים דיוקה, יזמו בחשאי את המאורע החגיגי, וכך הבטיחו לעצמם שני מקומות והשאירו את הגברים הישראליים, כמו כלבים, בחוץ.

„אני לא אנואיסט," התנצל האנואיסט הצעיר, משה הירשטל בן ה־50. „אישית לא היה איכפת לי להזמין אותם. להיפך, כמו שאני מכיר אותם, כל הכרטיסים היו נמכרים. הצרה היא שהדוגמנית אינה רוצה שגברים, חוץ מבעלה, יתלהבו ממנה כשהיא בחזייה וגרבי ניילון. בתור ג'נטלמן אני נאלץ לכבד את הצניעות שלה. ולכן רק אני אהיה נוכח בתצוגה."

שרה אלי, הבלונדית־היום, תדגים לפני מוזמנות ועיתונאות כיצד צריכה אשה אלגנטית להיראות בקיץ הזה מתחת לשימלה, ולפני הגניקולוג שלה.

הירשטל נשאל מדוע בחר דוקא בשרה. „היא היחידה שהסכימה," ענה, „הרבה יותר קל בישראל, עד כמה שזה נשמע אבסורדי, לצלם בחורה עירומה לגמרי, מאשר בתחתונים. על תצוגת־אופנה אין מה לדבר. היא נעלבת כשמציעים לה."

התצוגה, שתיערך בעוד חודש ימים, כשרה תחזור עם משלחת הדוגמניות מניו־יורק, צובטת את איש לבני־הנשים כבר 23 שנים, מאז בנה את מיפעל־התמיכה דיוקה. קודם לכן הוא נולד סתם בין חזיות, ודג בהן גם את אשתו החוקית, שהיתה פועלת בבית־החרושת לחזיות של הורוו, בצ'כיה.

„אף פעם לא עברתי את ההרגשה המטרידה שמרגיש כל גבר בראותו אשה בחזייה," הוא מתעצב. „היחס שלי לחזייה היה תמיד כמו לכובע או לנעל של גבר."

יתכן שאף מדען ישראלי לא חשיב כמה חזיות קונה האשה הממוצעת לשנה. אבל אנשי־מיקצוע מוכנים להישבע, אם כי זה שקר, על ארבע אכזמפלרים. מכירות טובות הודו שאפשר להסתדר עם אחת לשנה. אבל מוכנות להצביע בשימחה על כאלה המסתפקות באחת לשנה הצצי, עם תיקונים בריאים. שהישראלית היא קליינטית אוימה של הענף — זה ברור, כשמשתים אותה לאמריקאית, הקונה 10, והצרפתיה 5. יחס משפיל זה אילץ את היצרנים הישראליים לטפל גם בגופים הולנדיים, דרום־אפריקאיים ושוודיים. הם היו מייצאים ברצון גם למדינות אפריקה החדשות. אולם הכושיות מתנגדות הרבה יותר לחזיות מאשר לקולניאליזם.

שרה אלי — הדוגמנית שהסכימה

קשה לדבר על מהפכות תכופות בחזית הבגדים התחתוניים. פשוט אין שינויים. הריון של החזייה המודרנית נמשך 2500 שנים, כשהיוזמה קשורה את החזה בסרט בצורת צלב. אחרי הפסקה קצרה, של כ־1000 אביבים, הדקו האבירים של מסעי־הצלב את חגורת־הצניעות על ירכי האשה (ראה כיטיגרילי). אחר־כך צצו הפילגשים של הנרי השמיני, בכלובי־ברזל מתחת לשמלות שלהן. ג'וזפינה שיננה לנשים שכל נאפוליון ניכנע לפני גיבעת־חזה כשסרט קשור תחתיו.

ב־1910 נולדה למזל טוב, החזיה המודרנית. בשנה הגורלית הזאת התחילו גם התחתונים הקצרים לטפס על הבחורות.

לפי כל הסימנים, מפזמים אמני לבני־הנשים, תיכנס 1961 להיסטוריה. השנה רצחו את הספוג שריפד כל חזייה. הסאראן הדק של כיסאות־הנוח בא במקומו. הוא נותן הרגשה מוחשית יותר לאצבעות. את הלבנים החרוזים, אשר עיטרו־צבעים אחד החליט פעם כי דומים לצבע הגוף, מותר לשרוף. מחוכים כתומים, חזיות כהזולות ותחתונים ירוקים (או להיפך) ירקדו על שרה אלי בתצוגה הקרובה.

איך עורכים תצוגה כזאת?

„פשוט מאוד," אומר הגבר בלי החזייה, „שרה תצעד בקורסט לצלילי מוסיקה. לא החלטתי אם קלאסית או קלה או שירים עממיים."

למשל: הופה־היי.

★ ★ ★

לנשואות כלבד

כשהוא אומר „לפעמים נדמה לי שאימי משוגעת," לעולם אל תעני „היא בהחלט משוגעת!" מפני שאז יאמר לך אלוף־נעוריך „לא התכוונתי ממש משוגעת." ואת תוסיפי „אבל אני התכוונתי!" בצורה כזאת את פותחת בריב נואש. אחר־כך אל תתפלאי אם הוא יאשים אותך בכך שאת פוגעת בדמות המקודשת של אמו־יולדתו.

משום כך, כשהוא אומר שאמו ממש משוגעת, בריא יותר שתאמרי, „אשה מסכנה. זקנה־כזאת וגרה לבדה. באמת, אנחנו צריכים לבקר אותה לעיתים קרובות יותר," אז מובטח לך שהבן האוהב יענה „לא כשאני בחיים!" ובהמשך הערב הוא יקדיש את כל המרץ שלו להוכיח לך שאמו באמת יצאה מדעתה.

★ ★ ★

מתוק כמו האהבה

קולומבוס גילה את אמריקה, אבל את הקפה אותו בולע בן־אדם בכמות של 60 אמבטיות ב־70 שנה, גילתה עז, אשר נשארה אנונימית, שלא בצדק. כל מה שיודעים עליה הוא, שבתור סטיק היא היתה כנראה גרועה מאוד. חושבים שהיא נולדה, אולי, לפני אלף שנים בתימן, או בחבש, ושערב אחד חזרה לדיר עליזה יותר מן הרגיל. לידידה האינטימי, הרועה הבדואי, גילתה שאכלה קפה.

מאז נשפכו אוקיינוסים של קפה, וגם קפה לאוקיינוסים. בדרך כלל היה זה משקה מגעיל, משום שלא ידעו להכין אותו. נו, טוב. מה זה קפה אידיאלי? אין כזה. הוא יכול להיות מצויין בשביל אחד. השני יעדיף במקומו לבנייה.

האנגלי, למשל, שותה אותו בחרדל, בעוד שהמקסיקאי דוחף לתוכו חיטה שרופה. התורכי אוהב אותו מר. ואת, השמנה, כשהוא סמיך מסוכר.

כל העניין הזה אישי מאוד. אבל מגיעים לתוצאות כלליות משביעות־רצון אם נוהגים לפי ההנחיות של חכם זקן אחד. הקפה שהוא שתה, לפני שנקבר, היה שחור כמו מלאך־המוות. לוהט כמו הגיהינום. טהור כמו מלאך ומתוק כמו האהבה.

לבני־אדם חסרי־נשמה, יש דרך מסובכת יותר להכנת המשקה. לפני שקונים אותו, צריך להתמצא בגיאוגרפיה בסיסית. יש קפה מתוק מקולומביה, חזק מברזיל, מוקה חריף מערב, שמנוני מיאוה, קשה מתנצואלה ועדין מהאזאי. מהמדינות האלה אפשר להכין קוקטיילים בלי גבול. הצרוף הטוב ביותר מתקבל מקפה מתוק וחזק. צירוף קלאסי אחר הוא — שני שליש יאוה ושליש מוקה. או חצי תנצואלה וחצי קולומביה.

קפה נורמאלי: שתי כפיות שטוחות לספל. רתיחה אחת. מגישים אותו במהירות הבזק לשולחן. המעיים מתבשלים כמובן, אבל בקפה הנכון. כשרוצים לחמם קפה מחדש, אסור לתת לו לרתוח.

באספרסו מחזירים לחיים טיפוס שאוכל ברצינות כל מה שמגישים לו. עושים זאת עם 2 כפיות של קפה איטלקי, (קפה קלוי עד שחור, בניגוד לצרפתי, הקלוי בהיר יותר) ממוצא קולומבי, בתוך חצי ספל מים. מגישים את זה עם לימון. אלוהים, לא עם קרם, בטעות.

רק אנטי־אלכוהולי בעל יצרים מדוכאים מסוגל להכחיש שקפה ואלכוהול הולכים יחד. מתירכובת כזאת עושים את מה שקוראים קפה בוער, ומה שהצרפתי בולע לפני פגישה.

על קוביית סוכר בכף יוצקים קוניאק. מציתים את התערובת שבכף. שופכים את הקוניאק השרוף לספל הקפה.

כל אחת יודעת להכין קפה תורכי, אבל אף אחת אינה יודעת באמת. הרצפט הבא הוא האמית: קפה קלוי מאכסימום. 2 כפות קפה. 4 של סוכר. מכניסים לתוך פינג'אן עם 2 ספלי מים קרים. מעמידים לרתיחה איטית, עד שהקצף מגיע לקצה הכלי. מסירים מהר את הכלי מהלהבה. חוזרים על התהליך פעמיים נוספות.

משקה חורפי עושים ממוקה (כפית) פלוס יאוה, יחד עם קקאו (באותה כמות). במיקרה הזה לא מזיק קרם.

למסיבת־שיכורים אידיאלי הקפה הבא: ספל של קפה איטלקי. 60 גרם רום קל. 30 גרם קוניאק, מיץ לימון ומקל קינאמון. את העירבוביה הזאת מכניסים לכד בירה ומשתכרים.

★ ★ ★

ציפור בכובע

הכובע שזרקו לך השנה, הוא בגודל ובצורת קופסת מנטה, בלי ריח. העיגול הקטן מכסה רק חמישה סנטימטר ממשטחי הראש, פלוס כל המצח. עושה רושם של כימעט נופל, אבל הוא לא. אפשר לתקוע בו שושנה, אם זה לא מספיק. או ביצת־פסחא צבועה, כמו שעשה הכובען הצרפתי רוג'ה פאסקייה. כובע מטיפוס אחר לגמרי הוא הקשקש — שאינו אלא הברט שניגנו רק אתמול, לפני שלושים שנה. נצמד לצד ימין או שמאל של הראש. השיכלול אשר נוסף לו השנה הוא הדמיון המפתיע לחצי כובע־ים, חתוך לאורך . . . **סתם כובע־קש** מעניין הוא זה (ראה תמונה). יתכן שתאהבי אותו יותר.

שמלת צ'רלסטון לבחורה פורידית